

A Magyar Népköztársaság Belügyminiszterének parancsa

Budapest, 1953. március hó 7.

**Rendőrök! Tűzoltók! Légoltalmi Őrök! Büntetésvégrehajtási Őrök! Tiszt-
helyettesek! Tisztek! Parancsnokok! Politikai Munkások! Elvtársak!**

Súlyos szerencsétlenség érte az egész haladó emberiséget. Hazánk és népünk felszabadítója, a világ béké-
jének és szabadságának oltalmazója, mindannyiunk példaképe, a mi drága Sztálin Elvtársunk eltávozott közülünk.

Sztálin Elvtárs halála mélyen megrendítette a haladó emberiséget. Halálát száz és száz milliók a saját
veszteségüknek érzik.

Sztálin Elvtárs hatalmas örökséget hagyott maga után, erőt és elszántságot ültetett milliók szívébe. Szé-
lesre tárta a boldog jövő kapuját, az egész emberiség előtt. A gazdag örökség, amelyet a haladó emberiségre ha-
gyott, az az erő, amellyel felruházott bennünket, múlhatatlan hálára kötelez és arra, hogy a sztálini örökséget féltő
gonddal, kemény elszántsággal és fokozott éberséggel védelmezzük és hogy a Sztálin mutatta úton akadályt nem
ismerve meneteljünk tovább az emberiség legnagyobb fiai Marx, Engels, Lenin és Sztálin által megalapozott jövő felé.

Elvtársak! A szabad országok fegyveres erői számára még külön örökséget és külön feladatot
hagyott Sztálin Elvtárs. A mi sztálini örökségünk az, hogy a fegyvert a dolgozó nép fiai vehették kezükbe, hogy
megtanultuk Sztálin Elvtárstól, hogyan kell a fegyverünkkel védeni a dolgozó nép hatalmát, alkotásait, boldog életét.
Megmutatta nekünk: legyőzhetetlenek azok a fegyverek, melyek a szabadságért, a nép ügyéért, a szocializmusért
indulnak harcra. A feladat, melyet ránhagyott Sztálin Elvtárs az, hogy dolgozó népünkkel még szorosabban eggyé-
forrva, szilárdan felzárkózva fegyveres erőinkhez, könyörtelenül sújtsunk le a belső és külső ellenségre, ha kezet
merészel emelni népünk és a világ dolgozóinak szabadságára, boldog jövőjére.

A fegyveres testületek tagjai, akkor gyászolják méltó módon Sztálin Elvtársat, ha szemüket a fájdalom nem
homályossá, hanem élesebbé teszi, ha szívük nem gyöngébbé, hanem erősebbé válik a súlyos gyászban, és még
inkább megtelik gyűlölettel azok iránt, akik Sztálin Elvtárs halhatatlan életművére, a népek szabadságára, békéjére
és boldogságára acsarkodnak. Akkor vagyunk hű és igaz fiai mindnyájunk szeretett édesapjának, ha mint az apát
vesztett család tagjait, a gyász napjai még közelebb hoznak dolgozó népünkhöz, fegyvertársainkhoz, ha Sztálin Elvtárs
és a Párt forró szeretetével szívünkben, tömörülünk népünk, Pártunk és szeretett vezérünk Rákosi Máttyás elvtárs köré.

Legyünk még elszántabbak, még fegyvelmezettebbek, még éberebbek. Tanulmányozzuk még elmélyültebben
Sztálin Elvtárs és a Párt nagy tanítóinak utmutatásait, használjuk fel tanításukat szüntelenül, életünk és szolgálatunk
minden pillanatában. Szeressük még mélyebben felszabadítónkat, a nagy szovjet népet, amely Sztálin Elvtársat adta
a világnak.

Elvtársak! A mi drága Sztálin elvtársunk meghalt, de Sztálin zászlaja magasan lobog. A világ
kommunista pártjai magasan tartják kezükben élükön a Szovjetunió dicső Kommunista Pártjával. Ezalatt a zászló
alatt menetelünk mi is a népek ragyogó jövője felé.

**Rendőrök, Tűzoltók, Légoltalmi Őrök, Büntetésvégrehajtási Őrök, Tiszt-
helyettesek, Tisztek, Parancsnokok, Politikai Munkások!**

A szolgálat fokozott ellátásával, fokozott éberséggel, szilárd és példamutató magatartással fejezzük ki
hálánkat, az emberiség nagy Vezére, mindannyiunk édesapja a nagy Sztálin iránt.

Jelen parancsomat az egész személyi állomány előtt 1953. évi március 9. napján a parancsnokok olvassák fel.

GYÖRE JÓZSEF s. k.
a Magyar Népköztársaság Belügyminisztere.

Közzététel: 1953. III. 9. napján